

[Clara Munck.]

at ændre den lovgivning, vi i en tidligere regerings tid har gennemført, ville der deraf opstå visse vanskeligheder.

Vi skal ikke længere tilbage end til marts måned, da man her i tinget drøftede spørgsmålet om at ophæve bestemmelsen om 25 pct. lejeforhøjelse ved genudlejning af den bestående boligmasse også inden for almennyttigt byggeri, da pegede vi på, at en af de væsentligste grunde til, at vi havde gennemført denne forhøjelse, var, at vi ønskede landsbygefonden styrket, sådan at vi herigennem fik menneskepenge ind i boligbyggeriet. Det, der er den store vanskelighed for de lejere, der i dag flytter ind i det meget dyre almennyttige boligbyggeri, er, at vi ved den stramning, der skete ved forliget om realkreditinstitutionerne, måtte sætte beboerindskuddet til 6 pct., og det er klart, at jo dyrere byggeriet bliver, jo mere belastende er et sådant indskud, og vi har også i boligudvalget måttet konstatere, at en større og større del af indflytterne har meget vanskeligt ved at skaffe indskuddet.

Nu kommer ministeren så og siger: det klarer vi da let, for den enighed, vi har opnået, kan vi da forhåbentlig beholde ved simpelt hen nu at halvere procenten på 6. Det, ministeren samtidig gør med dette lovforslag, er at udsende langt flere obligationer på obligationsmarkedet, for det manglende beboerindskud må jo betyde, at man går lånevejen — det siges også her — og det vil igen sige, at det, der var sigtet med vor tidligere lovgivning: at begrænse obligationsudbuddet, slår ministeren simpelt hen en streg over. Vi har et svingende obligationsmarked. Den glæde, man har den ene dag, er væk den næste, så ministeren kan ikke trøste sig med, at det går nok.

Det andet uheldige ved dette lovforslag er, at det forhøjer huslejeniveauet, hvor vi netop ved vore forslag, ved at skaffe penge ind i byggeriet, ønskede at opnå en nedsettelse af finansieringsudgifterne på en sådan måde, at det nedfældede sig i huslejen. Men det er klart, at når vi når op på den lånegrænse, ministeren her foreslår, bliver der endnu flere midler, der skal forrentes, endnu flere midler, der skal afdrages, og det vil igen sige, at lejeniveauet i det almennyttige nybyggeri igen får en tand op.

Vi er helt klar over, at det er næsten

umuligt i hvert fald for nogle af de lejere, vi gerne vil have til at flytte ind i almennyttigt byggeri, at præstere indskuddene. Vi er også klar over, at vi på dette område har en hel del lovgivning, der skulle kunne hjælpe lejerne med denne forpligtelse, men jeg tror, at vi i boligudvalget må se nærmere på, hvilke konsekvenser vi kan aflede af den realitet, at nogle lejere præsterer deres indskud, andre lejere tager ret let på de forpligtelser, de har indgået, og vi har direkte fået bekræftet i boligudvalget, at de lejere, der klarer deres egne problemer, bagefter må være med til solidarisk at hæfte for dem, der har svigtet. Derfor erkender vi, at der er et problem med beboerindskuddene, men jeg kan ikke udtrykke nogen særlig sympati for, at ministeren fortsætter sine såkaldt kortsigtede løsninger med at forøge obligationsudbuddet, forhøje huslejen og så tro, at han her har fundet de vises sten. Vi vil gerne have disse sager drøftet grundigt i boligudvalget.

Den tidligere ordfører sagde, at nu håbede han, at vi fik dette lovforslag igennem, sådan at vi fik den hurtige løsning. Dette lovforslag løser jo slet ikke problemerne for dem, der virkelig står med dem i dag. Det kommer først til at gælde for byggeri, der iværksættes efter 1. juli 1972 og måske er færdigt om 1, 2 eller 3 år. Tilbage har vi de lejere, der i dag skal flytte ind.

Det sidste punkt, ministeren har med, er boligministeriets kontrol med de pengeinstitutter, der er under afvikling. Det kan vi selvfølgelig erklære os enige i, men som sagt vi regner med et grundigt udvalgsarbejde om dette lovforslag.

Guldberg: Man kan naturligvis se dette lovforslag i relation til obligationsmarkedet, sådan som det netop er gjort her fra talerstolen, og det er selvfølgelig også én side af det, men når vi i venstre ikke mener at kunne tage særlig venligt imod dette lovforslag, er det nu ikke alene først og fremmest af den grund, men fordi dette er et udtryk for, at boligministeren går videre ad den vej, som han betrødte ved det forlig, socialdemokratiet og SF har indgået om boligpolitikken, og hvoraf dette lovforslag bare er en del. Det, der er det afgørende ud fra dette synspunkt, er, at tankegangen her hviler på det princip, at man nu ned-